

Arrest

nr. 220 735 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 8 april 2008 België is binnengekomen, diende op 10 april 2008 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 september 2008 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissing (RvV 26 januari 2009, nr. 22 008), gemotiveerd als volgt:

“Ten gronde.

1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de “Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsverplichting, schending van de redelijkheidverplichting, als beginstel van behoorlijk bestuur”.

2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Gezien verzoekster stelt dat haar asielrelaas wel als geloofwaardig en oprecht moet worden beschouwd en zij bijgevolg de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

4. Verzoekster toont haar reisweg niet aan met reisbescheiden. Voor zover ze illegaal reisde, moet ze voldoende aannemelijke informatie geven die haar reisweg ondersteunen en haar ervaringen dienaangaande aantonen. Dit is in casu niet het geval. Uit het gehoorverslag CGVS blijkt dat verzoekster sommige vragen zonder aanwijsbare redenen onbeantwoord laat of evasief beantwoordt. Zo verklaart ze over haar vlucht “rechtstreekse vlucht naar België? Het was een nachtvlucht. Ik weet niet waar ik was. Ik weet niet precies hoe ik hier ben gekomen”, terwijl niet aannemelijk is dat verzoekster niet weet of ze een tussenlanding maakte of twee vliegtuigen moest nemen. Wanneer gegevens gevraagd worden over de plaats waar ze vanuit Jula aankwam kan verzoekster geen bijzonderheden geven. Ook bij onrechtstreekse vragen “welke taal spraken ze daar?” verklaart verzoekster “gebarentaal” terwijl niet ernstig is te veronderstellen dat verzoekster de betekenis van de vraag niet begreep, noch dat de madrassa bevolkt was door personen die enkel gebarentaal spraken. Evenmin is aannemelijk dat haar oom geen minimale informatie zou geven die het succes van haar reis zou kunnen verzekeren. Dat ze zomaar in handen van een ‘blanke man’ werd gegeven zonder enige toelichting, of dat verzoekster als volwassen vrouw, zich niet minimaal bevroeg kan geenszins overtuigen en tast haar geloofwaardigheid aan. Dit klemt te meer daar uit de antwoorden en kennis van verzoekster blijkt dat ze een vrouw is met uitgesproken meningen.

5. De kern van verzoeksters asielrelaas berust op de mogelijke vervolging van verzoekster omwille van overspel op een eiland voor de Somalische kust met een streng islamitische samenleving. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onderzocht aldus terecht verzoeksters identiteit en nationaliteit en etnische en geografische afkomst. Immers de vervolging berust geheel op feiten en kenmerken verbonden aan verzoeksters voorgehouden samenleving.

5.1. Aan verzoeksters identiteitskaart en geboorteakte kunnen geen bewijswaarde gehecht worden aangezien deze strijdig zijn met haar verklaringen over haar geboorteplaats, de afgifte gebeurde op het ogenblik dat er geen documenten werden uitgereikt in Somalië bij gebrek aan enige staatsstructuur, administratie en diensten van burgerlijke stand -zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier- en aangezien ook de vormelijke gebreken (stempels uit Mogadishu) onverklaard blijven. Er kunnen hieruit dan ook geen nuttige conclusies getrokken worden naar verzoeksters nationaliteit en identiteit toe, tenzij dat verzoeksters geloofwaardigheid aangetast wordt door het neerleggen van een manifest vals identiteitstuk.

6. Verzoekster heeft heel haar leven op het eiland Chula gewoond zodat een uitgesproken kennis over Chula en de Somalische samenleving kan worden verwacht. In tegenstelling tot wat gesteld wordt in het

verzoekschrift kan verzoekster haar onwetendheid niet toedekken door haar leeftijd en haar beperkte bewegingsvrijheid en haar hoedanigheid van vrouw.

Nergens uit de neergelegde stukken blijkt dat de vrouwen op Chula ernstig gehinderd worden in hun sociale contacten en uit verzoeksters verklaringen kan dit geenszins worden afgeleid. Verzoekster verklaart dat vrouwen aan landbouw doen en naaien, dat ze zelf tot veertien jaar naar school mocht, dat ze occasioneel ingeschakeld werd in het geven van koranlessen op de locale madrassa. Verzoekster was bij haar vertrek uit Chula een volwassen vrouw van zeventwintig jaar met uitgesproken meningen "Huwelijk? Nee. Wat is een huwelijk? Huwelijk is snel voorbij. Ik had vriend. Leefde u samen. Ja, partner" zodat ze bezwaarlijk als een onwetend jong meisje kan doorgaan maar aantoonde dat ze als vrouw haar wensen in verband met haar levenswijze kon doordrukken en zonder problemen inwoonde bij haar grootmoeder (zie verhoor CGVS).

7. Verzoekster voert aan dat ze geen tegenstrijdige of foutieve verklaringen heeft afgelegd, en haar geografische kennis beperkt is tot haar directe omgeving, ze kwam niet op het vasteland, heeft dus geen verdere kennis van de verschillende dorpen en steden maar hoorde vaak over Kismayo spreken als grote stad.

7.1. Uit het gehoorverslag CGVS blijkt dat verzoekster ook op dit punt, sommige eenvoudige vragen onbeantwoord laat of evasief beantwoordt. Zo is merkwaardig dat ze een vraag niet begrijpt welke stad/plaats in Somalië het dichtst bij Jula ligt, terwijl ze wel de vraag begrijpt over de grote steden. Verzoekster verklaart tot een kleine etnie te behoren, en een eilandbewoonster te zijn, het is dan ook redelijk te veronderstellen dat de eilandbewoners de meest dichte stad/plaats op het platteland kennen, te meer daar verzoekster bevriend is met een visser. Dat ze de belangrijke stad Kismayo wel kent is op zich niet merkwaardig voor een persoon uit de hoorn van Afrika en draagt dan ook niet bij tot het bewijs van haar afkomst. Verzoeksters bewering dat het een "manifeste overschrijding" is "van de appreciatie-bevoegdheid" dat wat verzoekster wel kent "net leidt tot de tegenovergestelde beslissing, met name dat ze niet geloofd wordt" is niet gegrond aangezien verzoekster de voor de hand liggende vragen kan beantwoorden over de geografische plaatsen in haar naaste omgeving maar is onbekend met feiten die minder evident zijn maar toch tot de algemene kennis van een volwassen eilandbewoner behoren. Verzoekster moet als eilandbewoonster inderdaad de naaste dorpen kennen, maar eveneens andere gegevens die tot de normale sociale en geografische feiten kunnen gerekend worden. Verzoekster gaat eraan voorbij dat alle gegevens samen genomen, de beoordeling uitmaken van de geloofwaardigheid en dat de CGVS hierin niet onredelijk was.

8. Verzoekster ontwijkt bovendien de antwoorden over de clans op haar eiland door te stellen dat haar grootmoeder meende "dat ik daar niets over moest weten. Ze zei alleen dat dat Somali waren" terwijl verzoekster een volwassen vrouw van zeventwintig jaar was die zich normaal in haar sociale omgeving bewoog en werkte en geen problemen had (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster ontwijkend en foutief antwoordt telkens doorgevraagd wordt.

8.1. Verzoeksters bewering dat de Bajuni-minderheid een bevolkingsgroep is die "volledig apart' is van alle andere Somalische bevolkingen (...) hun bevolking is niet onderverdeeld in andere groepen (...) Ze zijn weldegelijk onderverdeeld, maar het belang ervan is ondergeschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de betekenis van clans is voor verzoekster van minder belang, zeker van clans die de hare niet zijn. Bovendien bevestigt ditzelfde rapport (maar deze pagina's worden niet toegevoegd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) op p.8 het volgende (stuk 2): 'In het rapport 'Human Development Report Somalia', trekken de auteurs de aandacht op het feit dat de Somalische clan identiteit een 'fluïde' begrip is, hetgeen vaak slecht begrepen wordt door buitenstaanders. Ten eerste, elke Somaliër kan zijn of haar genealogie tot 30 generaties terugvinden, gezien het feit dat Somalis lid zijn van vele subclans. Welk niveau van de clan-stamboom gebruikt wordt, hangt volledig af van de situatie (...) Ten tweede kunnen clan-verbanden veranderen en herontdekt worden naargelang de situatie. Clans die uit hun gebied moeten migreren, identificeren zich vaak met de dominante clan (shedad identiteit)."

8.2. Verzoekster citeert een rapport dat in wezen de analyse door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt met name dat clans belangrijk zijn en het dagelijkse leven hierdoor wordt beheerst. Verzoekster bevestigt dat niet enkel de hoofdc clans belangrijk zijn maar ook de verdere liniaire afstamming de voorgang kan nemen. Dergelijke toelichtingen kunnen verzoeksters clanonbekendheid niet toedekken en versterken de bestreden beslissing.

9. Verzoekster kan evenmin gevolgd worden wanneer ze meent dat de landeninformatie waarop de CGVS steunt onvoldoende is om tot de bestreden beslissing te komen. Verzoekster meent “de relevantie van deze informatie is dus relatief beperkt”.

“Het rapport OHCA is gebaseerd op interviews afgenomen in verschillende zones, maar er is geen enkel bezoek aan het eiland Chula. Het rapport van de Danish Immigration Service in 2000 is gebaseerd op interviews met “elders”, die gevlucht waren naar Kenia, waarvan er maar één is teruggekeerd naar de eilanden, in 1997, maar er slechts één maand is gebleven. De “Fact Finding Mission” in 2004: er is één enkel lid van de Bajuni-minderheid ondervraagd in Kenia”. Ten slotte meent verzoekster dat de bezetting actueel moet worden gezien als een economische manier van uitbuiting van de de Bajuni-minderheid door de Somali. “De bezetting wordt blijkbaar niet aangevoeld als een staatkundige of militaire bezetting door de Bajuni”.

9.1. De economische dominantie belet echter niet dat verzoekster als Bajuni onbekend kan zijn met de personen en clans aan de oorsprong van de uitbuiting. Dit is wel het geval. Verzoekster weet niet wie het eiland -volgens verzoekster economisch- bezet. Het verzoekschrift gaat eraan voorbij dat verzoekster in een overlevingseconomie zit en vragen over, wie domineert, wie beslist, wie aanvalt, wel relevant en veelzeggend zijn. Verzoekster beweert overigens dat dit tot de discussies behoorde in de madrassa. Het feit dat de Islamitische rechtbanken haar wel bekend waren, althans hun bestaan, kan hieraan niet verhelpen aangezien haar asielaanvraag hierop steunt. Dat verzoekster over de clans in haar directe omgeving niet enkel onwetend is maar ook meent dat dit niet relevant is en tot de geschiedenis behoort, kan slechts haar verklaarde herkomst verder ondermijnen.

9.2. Ten slotte moeten deze onderdelen van de beslissing samengelezen worden met feiten die eveneens ontsnappen aan verzoeksters kennis. Zo is de toelichting dat verzoekster niet aan de kust woont niet ernstig aangezien Chula slechts een klein eiland is waar alle plaatsen gemakkelijk te voet kunnen worden bereikt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Verzoekster is onbekend met de impact van de tsunami, wat niet kan weerlegd worden door opsomming van de schade: “1 houten boot verloren gegaan, 24 houten boten moeten gerepareerd worden, 1200 netten die verloren zijn gegaan, 6 duikuitrustingen die verloren zijn gegaan” die volgens verzoekster minimaal is. Verzoeksters appreciatie roept op zich al twijfels op over haar afkomst uit een overlevingseconomie te meer daar haar partner visser was. Verzoeksters toelichting dat door de tsunami “in heel Somalië 300 doden zijn gevallen en 100 vermisten” en deze vooral aan de noordoostelijke kust en niet uit het zuiden is irrelevant aangezien verzoekster bekend moet zijn met haar onmiddellijke omgeving en overigens een merkwaardige relativisering van het lot van haar eigen landgenoten.

10. Tot slot is verzoeksters kennis van de Bajuni-taal onvoldoende om haar nationaliteit aan te tonen. De Somali-bevolkingsgroep komt immers niet enkel in Somalië voor maar ook in de buurlanden waaronder Kenia.

11. Verzoekster toont niet aan afkomstig te zijn uit Somalië of Chula. Haar vervolging aldaar kan dan ook niet overtuigen te meer daar verzoekster niet aantoont hoe het in een kleine sociale gemeenschap mogelijk is dat men onwetend blijft over het huwelijk van haar levenspartner (de visboer die reeds vele jaren het dorp aandeed) en ongestoord, ongehuwd samen te leven tot de wettelijke echtgenote komt opdagen. Verzoeksters relaas staat haaks op de strenge maatschappelijke normen die ze zelf inroept.

12. De overige middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

14. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de “schending van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, schending van de motiveringsverplichting”.

15. Verzoeker stelt “In casu heeft tegenpartij nagelaten te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komt voor het statuut van de subsidiaire bescherming, aangezien volgens tegenpartij verzoekster niet uit Somalië afkomstig te zijn (...) op basis van onwetendheden kan men niet besluiten dat verzoekster “bedrieglijke” verklaringen heeft afgelegd”. Verzoekster herhaalt nogmaals dat gezien de context in

*Somalië ten overstaan van vrouwen, er van verzoekster die lid is van een etnische minderheid die gediscrimineerd wordt, die van een klein dorp afkomstig is, die nooit gereisd heeft en enkel in een madrassa is geweest, niet kan verwacht worden dat ze gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de namen van politici, namen van alle omliggende dorpen, opsommen van veiligheidsincidenten, uitleg over clans waarvan ze zelf geen lid is. Op basis van onwetendheden kan men niet besluiten dat verzoekster bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Vervolgens stelt verzoekster dat ze afkomstig is uit het zuiden van Somalië waar een gewapend conflict aan de gang is. Ze verwijst hiervoor naar het *Somalian Humanitarian Overview* uit augustus 2008. Bovendien meent verzoekster dat er evenmin onderzocht is of ze risico loopt in de zin van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet, op basis van de kwetsbare positie van de vrouw.*

16. *Verzoekster toont niet aan waar zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Zoals hoger geoordeeld, voert verzoekster geen nuttige elementen aan op dit punt. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).*

18. *Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. De overige middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.*

19. *In acht genomen wat voorafgaat, kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.*

20. *Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."*

Het tegen het arrest van de Raad ingediende cassatieberoep werd door de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard (RvS 18 maart 2009, nr. 4193 (c)).

1.3. Op 19 april 2010 diende verzoekster een nieuw verzoek om internationale bescherming in, die niet in overweging werd genomen op 21 april 2010 (bijlage 13*quater*).

1.4. Op 21 november 2011 werd verzoeksters zoon, S.M.F., geboren te Verviers. Op 19 april 2012 erkende de heer A.M.F. verzoeksters zoon, met haar toestemming.

1.5. Op 3 augustus 2018 diende verzoekster nogmaals een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 augustus 2018 besliste de adjunct-commissaris-generaal tot ontvankelijkheid van het volgend verzoek.

1.6. Op 26 november 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 26 november 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 03/08/2018
Overdracht CGVS: 21/08/2018*

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) op 11 oktober 2018 van 14u02 tot 14u44, in het bijzijn van een tolk die het Bajuni machtig is. Uw advocaat, meester Van Doren loco meester Verstrepen, was gedurende het gehele onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en van het eiland Chula afkomstig te zijn en te behoren tot de Badjuni-etnie. U kwam in België toe op 8 april 2008 en diende op 10 april 2008 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). U verklaart uit Somalië afkomstig te zijn en geviseerd te worden omdat u een relatie had buiten het

huwelijk, met een gehuwde man. U legt in kader van uw eerste verzoek een identiteitskaart en een geboortecertificaat neer.

Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) genomen op 23 september 2008, er werd immers geen geloof gehecht aan uw beweerde nationaliteit. Op 13 oktober 2008 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RVV) een beroep in tegen deze beslissing, doch besloot de RVV bij arrest (arrestnr. 22.008) van 26 januari 2009 dat u niet afkomstig bent van Somalië of Chula. U diende op 24 februari 2009 een beroep in bij de Raad van State, maar dit beroep werd op 18 maart 2009 verworpen.

U keert niet terug naar uw land van herkomst.

Op 19 april 2010 dient u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u ter dood veroordeeld zal worden omdat u illegale seksuele betrekkingen gehad heeft. U legt in kader van dit verzoek volgende documenten neer: een arrestatiebevel, een brief met commentaar op uw procedure, twee papers opgesteld door UNHCR. De DVZ weigert op 21 april 2010 echter uw verzoek in overweging te nemen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U keert niet terug naar uw land van herkomst.

Op 3 augustus 2018 dient u een derde verzoek om internationale bescherming in. Uit uw verklaringen voor de DVZ (dd. 14/08/2018) blijkt dat u Somalië verlaten heeft omdat u een relatie had met een gehuwde man. U verklaart ook dat de Somaliërs zeggen dat de Bajuni geen echte Somaliërs zijn. Op 24 augustus 2018 wordt uw verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Hoewel in kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming geen geloof gehecht werd aan uw Somalische nationaliteit, blijft u bij uw eerdere verklaringen omtrent uw Somalische nationaliteit en uw herkomst uit Somalië.

In kader van uw huidige verzoek, legt u volgende documenten neer: een Somalisch paspoort (afgiftedatum 20/06/2004), een brief van uw raadsheer (dd. 22/06/2018) en een medisch attest omtrent uw besnijdenis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 11/10/2018 (verder notities CGVS), p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming.

Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In dit verband dient benadrukt te worden dat de RVV in uw eerste verzoek om internationale bescherming in haar arrest stelde dat u niet aantoonde afkomstig te zijn uit Somalië of Chula. Daar u niet de waarheid vertelde en vertelt over uw werkelijke nationaliteit, verkeert de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moet onderzoeken, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U diende een cassatieberoep in, maar dat werd verworpen door de Raad van State. U diende een tweede verzoek in bij de DVZ, maar de DVZ weigerde uw verzoek in overweging te nemen.

U legt in kader van uw huidige verzoek een Somalisch paspoort neer. Hoewel u verklaart uw origineel paspoort van Somalië reeds getoond te hebben tijdens uw vorige procedures (Verklaring Volgend Verzoek (verder VVV), vraag 17), blijkt nergens uit uw dossier dat u dit paspoort eerder reeds voorgelegd heeft. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt daarenboven dat er geen erkende bevoegde burgerlijke autoriteit is in Somalië om documenten van burgerlijke stand af te leveren, en dat sinds de start van de burgeroorlog in 1990 de meeste archieven werden vernietigd en dat de weinige archieven die niet zijn vernield, in handen zijn van individuen of om een andere reden niet terug te vinden zijn en dat er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten. Daarenboven kan vastgesteld worden dat uw paspoort aangeeft dat u in Kismayo woonachtig bent, terwijl u voor de asielinstanties verklaart op het eiland Chula gewoond te hebben sinds u een klein kind bent (VVV, vraag 10). Bovendien verklaart u voor het CGVS dat u het paspoort verkregen heeft na uw aankomst in België, in het jaar 2008 (notities CGVS, p. 4-5). Gevraagd hoe het kan dat u het paspoort pas in 2008 verkregen heeft, terwijl het paspoort geldig is voor de periode 2004-2007, verklaart u slechts het paspoort te hebben en het daarom voor te leggen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kismayo gelegen in de regio Lower Juba. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Kismayo heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland.

Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 11/10/2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië (notities CGVS, p. 2). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

In kader van uw huidige verzoek legt u een brief van uw advocaat neer. Hierbij wordt verwezen naar de situatie van uw zoon die de Somalische nationaliteit zou hebben. Uit informatie beschikbaar voor het

CGVS blijkt echter dat de Somalische wetgeving de dubbele nationaliteit toestaat (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Aangezien het CGVS in het ongewisse blijft over uw eigen herkomst, blijft het CGVS eveneens in het ongewisse over uw familiale situatie aldaar en de mogelijkheden die u daar heeft om de bescherming in te roepen van uw eigen nationale autoriteiten.

U legt eveneens een attest m.b.t. genitale verminking neer. Dit medisch attest stelt dat u geen vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan.

Zelf haalt u nergens tijdens uw verzoeken enige vrees voor vervolging aan m.b.t. een besnijdenis. Het is uw raadsheer die tijdens het onderhoud aangeeft dat u een risico loopt om besneden te worden aangezien u niet besneden bent (notities CGVS, p. 7). U uit zelf geen vrees voor besnijdenis.

Daarenboven blijft het CGVS in het ongewisse over uw persoonlijke situatie, waardoor de vrees voor besnijdenis niet beoordeeld kan worden.

Uw paspoort werd eerder reeds besproken.

Met betrekking tot de 2 papers van de UNHCR, de opmerkingen over de eerste asielprocedure en de fax van een arrestatiebevel, dient te worden vastgesteld dat u deze elementen al hebt voorgelegd naar aanleiding van uw tweede verzoek, en dat de DVZ deze elementen reeds beoordeeld heeft en op 21/04/2010 heeft beslist ze niet in overweging te nemen (bijlage 13quater). Zodoende zijn deze elementen niet nieuw in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moet opgemerkt worden dat deze elementen de kans op internationale bescherming niet aanzienlijk groter maken. Aangezien u de fax van een arrestatiebevel ontving op 06/04/2008, werd opgemerkt dat een fax van een document de echtheid ervan niet garandeert, een dergelijk document is nl. eenvoudig na te maken. Bovendien werd er opgemerkt dat u dit arrestatiebevel reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van uw eerste verzoek. De brief met opmerkingen aangaande uw eerste asielprocedure betreft gemakkelijke verklaringen die achteraf gemaakt werden, bovendien maakte u gebruik van de beroepsmogelijkheden. Met betrekking tot de beide papers van de UNHCR die u neerlegde, beargumenteerde de DVZ dat deze algemeen van aard zijn, dat u er zelf niet in vernoemd wordt, noch dat uw land vernoemd wordt. Deze neergelegde documenten konden uw eerdere verklaringen dan ook niet in een ander daglicht stellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikels 4, 14,§4, 17,§2 en artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (KB van 11 juli 2003), van artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van de samenwerkingsplicht, schending van artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, artikel 57/1 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM”.

- Zij licht in een eerste onderdeel toe als volgt:

“1. Verzoeksters herkomst

1.1. Somalisch paspoort

Verzoekster heeft een bijkomend stuk voorgelegd aan verwerende partij om haar nationaliteit en herkomst aan te tonen, met name haar origineel paspoort. Dit werd nog niet voorgelegd tijdens verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming, doch wel in het kader van aanvraag tot verblijfsmachtiging krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat zij op 19.09.2012 heeft ingediend.

Waar verwerende partij stelt dat nergens uit blijkt dat verzoekster haar paspoort reeds eerder heeft voorgelegd dient er aldus op gewezen te worden dat verzoekster wel degelijk een kopie van dit paspoort heeft toegevoegd aan de aanvraag tot verblijfsmachtiging krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat zij op 19.09.2012 heeft ingediend.

Verwerende partij weigert echter belangt te hechten aan dit paspoort als bewijs van verzoeksters nationaliteit en herkomst, daarbij verwijzende naar haar COI Focus waaruit zou blijken dat er geen enkele bevoegde burgerlijke autoriteit is in Somalië om documenten van burgerlijke stand af te leveren, en dat sinds de start van de burgeroorlog in 1990 de meeste archieven werden vernietigd en dat de weinige archieven die niet zijn vernield, in handen zijn van individuen of om andere reden niet terug te vinden zijn en dat er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten.

Diezelfde COI Focus bevat echter ook een hoofdstuk uit omtrent de methode die wordt gehanteerd voor de aflevering van paspoorten door Somalische ambassades in het buitenland, die erop neerkomt dat er een interview wordt afgenomen van de betrokkene en dat in sommige gevallen wordt gevraagd om getuigen mee te brengen (COI Focus "Somalië, betrouwbaarheid van (identiteit)documenten p. 10-11).

Verwerende partij laat echter volledig na om met deze informatie die zij zelf aan het administratief dossier toevoegt rekening te houden, hieromtrent te motiveren, of verzoekster hiernaar te vragen. Nochtans komt het in het licht van deze informatie gepast voor verzoekster vragen te stellen naar de exacte manier waarop zij dit paspoort heeft verkregen; via welke ambassade, of zij documenten heeft moeten voorleggen, welke vragen er werden gesteld, of zij eventueel getuigen moest meebrengen, of er een prijs moest worden betaald enzovoort."

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV 8 maart 2018, nr. 200 851) en het EHRM (EHRM 2 oktober 2012, "Singh t. België"; EHRM 18 april 2013, "Mo. M. t. Frankrijk"; EHRM 10 oktober 2013, "K. K. t. Frankrijk"; EHRM 18 november 2014, "M. A. t. Zwitserland") en besluit als volgt:

"Verwerende partij is derhalve verplicht een gedegen onderzoek te voeren naar de authenticiteit van het door verzoekster voorgelegde paspoort.

Indien uit dit onderzoek zou blijken dat het paspoort authentiek is, moet hieruit worden afgeleid dat verzoekster door de Somalische autoriteiten als onderdaan wordt beschouwd, en dat zij bijgevolg de Somalische nationaliteit heeft. Enkel de bevoegde Somalische autoriteiten kunnen uitspraak doen over verzoeksters nationaliteit.

Wanneer op deze basis verzoekster Somalische nationaliteit vaststaat, rest enkel eventuele twijfel over het recente verblijf van verzoekster in de deze regio voor haar komst naar België. Zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van een asielrelaas, is de bevoegde overheid niet vrijgesteld van haar opdracht om het risico op ernstige schade te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat.

Verzoekster stelt in dat kader vast dat niet werd onderzocht of zij een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoekster eventueel niet heeft aangetoond dat zij in haar regio van afkomst verbleef voor zijn vertrek uit Somalië, doet hieraan geen afbreuk (RvV 28 juni 2018, nr. 206 172)."

Daarna gaat verzoekster in op het onderzoek van de herkomst en stelt het volgende:

"1.2. Herkomstcontrole

Ten overvloede dient er geargumenteed te worden dat de herkomstcontrole zoals die ooit gevoerd is geweest door verwerende partij in het jaar 2008 gebrekkig was. Verzoekster is van mening dat deze herkomstcontrole zou moeten worden overgedaan rekening houdende met de nu geldende richtlijnen rond horen en het verzamelen van objectieve landeninformatie."

- In een tweede onderdeel van het middel licht verzoekster haar objectieve vrees voor vervolging toe als volgt:

“2. Objectieve vrees voor vervolging los van exacte herkomst

Verzoeksters raadsman heeft op het einde van het persoonlijk onderhoud gewezen op een aantal objectieve risico's die in hoofde van verzoekster bestaan los van haar exacte herkomst (notities persoonlijk onderhoud p. 7):

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 6-7]

Verzoeksters raadsman heeft na het persoonlijk onderhoud effectief ook nog een medisch attest neergelegd waaruit blijkt dat verzoekster niet besneden is.

De enige motivering die omtrent deze elementen is terug te vinden is dat verwerende partij verzoekster verwijt dat zij niet zelf een vrees voor besnijdenis heeft ingeroepen, en dat enkel haar raadsman deze vrees heeft aangehaald. Dit ontslaat verwerende partij echter op geen enkele manier van haar verplichting om zelf ambtshalve onderzoek te voeren op basis van de gegevens die voorhanden zijn.”

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het EHRM dat de asielinstanties uit eigen beweging een mogelijk risico op een schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM moeten onderzoeken, ook wanneer dit niet expliciet door verzoekster werd ingeroepen (EHRM 23 maart 2016, “F. G. t. Zweden”) en betoogt nog het volgende:

“Bovendien werd in casu het risico wél ingeroepen, zij het bij monde van verzoeksters raadsman. Verzoekster herhaalt bij deze dan ook andermaal dat zij een objectief risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Somalië, of naar één van de landen waarvan verwerende partij ten onrechte vermoedt dat zij de nationaliteit heeft (zijnde Tanzania en Kenia), omwille van:

- 1) Het feit dat zij niet besneden is*
- 2) Het feit dat zij een alleenstaande moeder is nu de vader van haar zoon is verdwenen*
- 3) Het feit dat haar zoon van gemengde etnische origine is*
- 4) Het feit dat zij inmiddels al meer dan tien jaar in België verblijft en zich heeft geconformeerd aan westerse gedragsnormen*

Geen enkel van deze elementen werd echter door verwerende partij onderzocht. Verzoekster is van oordeel dat het aan verwerende partij toekomt hieromtrent de nodige informatie te verzamelen en een motivering te formuleren.”

- Ten derde, steunt verzoekster zich op artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet en verwijst naar haar minderjarige zoon, die haar vergezelt en in wiens naam zij zijn verzoek ook heeft ingediend. Zij betoogt als volgt:

“3. Verzoek om internationale bescherming vergezellende minderjarige zoon

[Artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet]

Hieruit volgt dat het verzoek ingediend door verzoekster eveneens een verzoek tot internationale bescherming in naam van haar zoon inhoudt, hetgeen ook met zoveel woorden werd gesteld in de begeleidende brief van verzoeksters raadsman.

De enige verwijzing naar verzoeksters zoon die terug te vinden is in de bestreden beslissing is echter de stelling dat uit informatie zou blijken dat de Somalische wetgeving de dubbele nationaliteit toestaat.

Deze informatie blijkt echter niet correct te zijn (3.1). Bijgevolg maakt verwerende partij ook geen correcte analyse van het land van nationaliteit of desgevallend van gewoonlijk verblijf van verzoeksters zontje.

Bovendien wordt op geen enkele manier rekening gehouden met het hoger belang van verzoeksters minderjarige zoon, hoewel zowel de vreemdelingenwet als hogere rechtsnormen dit expliciet voorschrijven (3.2)

3.1. Nationaliteit verzoeksters zontje

Vooreerst dient duidelijk te worden gesteld dat de Somalische nationaliteit van verzoeksters zontje vaststaat.

De vader van de zoon van mijn cliënte is de heer M. F. A., van Somalische nationaliteit, geboren op 10 juni 1988, die de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door verwerende partij. (zie stuk 3).

Hij erkende zijn zoon ten overstaan van de ambtenaar van de Burgerlijke stand van de Stad Antwerpen op 19 april 2012 (zie stuk 4).

De vaderlijke afstamming staat bijgevolg vast.

De Somalische nationaliteitswet van 1962 voorziet van rechtswege toekenning van Somalische nationaliteit voor kinderen geboren uit een Somalische vader:

"Article 2, Acquisition of Citizenship by Operation of Law

Any person:

- a. whose father is a Somali citizen;
- b. who is a Somali residing in the territory of the Somali Republic or abroad and declares to be willing to renounce any status as citizen or subject of a foreign country shall be a Somali Citizen by operation of law,"

Verzoeksters zoontje verkreeg dus zonder twijfel van rechtswege de Somalische nationaliteit bij geboorte.

De bestreden beslissing stelt nu dat uit informatie zou blijken dat de Somalische wetgeving de dubbele nationaliteit toestaat. Impliciet lijkt verwerende partij hiermee te suggereren dat verzoeksters zoontje ook nog een tweede nationaliteit zou (kunnen) hebben naast de Somalische nationaliteit.

Verwerende partij baseert zich voor deze stelling op een publicatie getiteld "Somali Citizenship Bill" op de website van Legal Action Worldwide (<http://www.legalactionworldwide.org/somali-citizenship-bill/>)

De bron waarnaar verwerende partij verwijst refereert naar de "draft Citizenship Bill, due to be passed in 2017". Het betreft dus louter een wetsontwerp, en deze bron noch andere informatie in het administratief dossier vermelden dat dit ontwerp effectief zou zijn aangenomen.

Wel integendeel vermeldt deze bron dat nog een overzicht zal worden gemaakt van nationaliteitwetgeving wereldwijd om zo bepaalde gevoelige kwesties aan te kaarten in de hoop dat het wetsvoorstel zal worden goedgekeurd:

"LAW is currently preparing a mapping of ail citizenship laws in the world and where they stand on the issues identified as controversial or sensitive areas in Somalia: equal citizenship rights of women, citizenship rights for non-Muslims, citizenship rights of refugees, protections against statelessness and the acquisition of citizenship through naturalisation. This mapping will be presented by the Ministry of Interior to the Parliament to assist them in their deliberations on the Bill. It will be made available on LAW's website once it has been approved by the Ministry. "

Volgens deze bron zelf is bijgevolg nog steeds de oude nationaliteitswet van 1962 in voege die géén dubbele nationaliteit toestaat. De bron waar verwerende partij naar verwijst haalt het niet toestaan van dubbele nationaliteit onder deze oude wetgeving net aan als verschilpunt met de voorgestelde wetgeving: "Does not allow for dual citizenship. It provides that any person who voluntarily accepts the citizenship of another country will lose their Somali citizenship."

De nationaliteitswet van 1962 bepaalt in art. 10 inderdaad dat het verkrijgen van een ander nationaliteit verlies van de Somalische nationaliteit tot gevolg heeft:

"Article 10. Renunciation of Citizenship

Any Somali citizen who:

- a. having established his residence abroad, voluntarily acquires foreign citizenship or the status as subject of a foreign country;
 - b. having established his residence abroad, and having acquired, for reasons beyond his will, foreign citizenship or the status as subject of a foreign country, declares to renounce Somali citizenship;
 - c. being abroad and having accepted employment from a foreign Government or voluntarily serving in the armed forces of a foreign country, continues to retain his post, notwithstanding the notice from, the Somali Government that unless he leaves the employment or the service within a definite period of time, he shall lose Somali citizenship;
- shall cease to be a Somali citizen. (Somalia 1962, italics in original)"

Uit deze informatie blijkt aldus dat verzoeksters zoontje zijn Somalische nationaliteit eventueel zou kunnen hebben verloren indien hij ook nog een tweede nationaliteit heeft bekomen zoals verwerende partij lijkt te suggereren.

In dat geval, zijnde verlies of minstens onduidelijkheid omtrent het bezitten van een vorige nationaliteit, bepalen de UNHCR bepalen als volgt:

"(4) "is outside the country of his nationality"

(a) General analysis

87. In this context, "nationality" refers to "citizenship". The phrase "is outside the country of his nationality" relates to persons who have a nationality, as distinct from stateless persons. In the majority of cases, refugees retain the nationality of their country of origin.

88. It is a general requirement for refugee status that an applicant who has a nationality be outside the country of his nationality. There are no exceptions to this rule. International protection cannot come into play as long as a person is within the territorial jurisdiction of his home country.

89. Where, therefore, an applicant alleges fear of persecution in relation to the country of his nationality, it should be established that he does in fact possess the nationality of that country. There may, however, be uncertainty as to whether a person has a nationality. He may not know himself, or he may wrongly claim to have a particular nationality or to be stateless. Where his nationality cannot be clearly established, his refugee status should be determined in a similar manner to that of a stateless person, i.e. instead of the country of his nationality, the country of his former habitual residence will have to be taken into account. (See paragraphs 101 to 105 below.)"

Wanneer de nationaliteit van een verzoeker onduidelijk blijft - zoals voor verzoekster zelf maar a fortiori zeker voor haar zontje - moet volgens UNHCR het verzoek om internationale bescherming worden geanalyseerd zoals dat van een staatloze. De relevante paragrafen waarnaar wordt verwezen in het citaat hierboven bepalen als volgt:

"(6) "or who, not having a nationality and being outside the country of his former habitual residence as a result of such events, is unable or, owing to such fear, is unwilling to return to it"

101. This phrase, which relates to stateless refugees, is parallel to the preceding phrase, which concerns refugees who have a nationality. In the case of stateless refugees, the "country of nationality" is replaced by "the country of his former habitual residence", and the expression "unwilling to avail himself of the protection..." is replaced by the words "unwilling to return to it". In the case of a stateless refugee, the question of "availment of protection" of the country of his former habitual residence does not, of course, arise. Moreover, once a stateless person has abandoned the country of his former habitual residence for the reasons indicated in the definition, he is usually unable to return.

102. It will be noted that not all stateless persons are refugees. They must be outside the country of their former habitual residence for the reasons indicated in the definition. Where these reasons do not exist, the stateless person is not a refugee.

103. Such reasons must be examined in relation to the country of "former habitual residence" in regard to which fear is alleged. This was defined by the drafters of the 1951 Convention as "the country in which he had resided and where he had suffered or fears he would suffer persecution if he returned".

104. A stateless person may have more than one country of former habitual residence, and he may have a fear of persecution in relation to more than one of them. The definition does not require that he satisfies the criteria in relation to all of them.

105. Once a stateless person has been determined a refugee in relation to "the country of his former habitual residence", any further change of country of habitual residence will not affect his refugee status. In dit geval zou er dus moeten worden gekeken naar het land van vroeger gewoonlijk verblijf van verzoeker zontje, zijnde "the country in which he had resided and where he had suffered or fears he would suffer persecution if he returned".

Er wordt algemeen aanvaard dat een pas in aanmerking als gewone verblijfplaats als de verzoeker er feitelijk fysiek verbleven heeft. Indien een verzoeker nooit fysiek aanwezig is geweest in een bepaald land, kan dit land niet als een land van gewoonlijk verblijf beschouwd worden. Het gegeven dat de verzoeker een zekere band met het land of de regio in kwestie heeft, doet geen afbreuk aan deze voorwaarde.

Aangezien verzoekers zontje in België is geboren en er altijd heeft verbleven kan er geen land van vroeger gewoonlijk verblijf worden geïdentificeerd.

3.2. Hoger belang van het kind

[Artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet]

Het hoger belang van het kind moet de asielinstanties bijgevolg leiden in hun onderzoek.

Dit kan uiteraard pas eens het hoger belang van het kind wordt bepaald en ingeschat, een oefening die door de lidstaten gemaakt moet worden. De asielinstanties zijn verplicht zo omvattend mogelijk informatie omtrent het kind te vergaren, zodat er conform diens hoger belang beslist kan worden. Het kind heeft hierbij 'slechts' een participatieve rol. Er rust dus een organisatorische verplichting op de asielinstantie inzake onderzoek en afweging, en een participatiemogelijkheid, geen plicht, bij het kind en dit ten bate van het kind, niet ten bate van de 'waarheidsvinding'.

Het Hof van Justitie wijst erop in C-277/11, M.M t. Ierland (§§66-67) dat dit "niet wegneemt dat de betrokken Lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken.". Aanvullend oordeelt het Hof dat "indien de door de verzoekster om

internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoekster moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijk gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoekster.

De samenwerkingsplicht veronderstelt dus een wisselende symmetrie bij de verzameling van de nuttige informatie voor het verzoek tot internationale bescherming.

Er dient in kader van die samenwerkingsplicht gewezen te worden op de onderzoekspllicht die voortvloeit uit artikel 3 VRK en artikel 24.2 van het Handvest.

Reeds in Algemene Conclusie nr. 6 voorziet het VN-Kinderrechtencomité voor NBMV's dat om te kunnen bepalen wat in het hoger belang van het kind is, het kind zijn identiteit, nationaliteit, opvoeding, culturele, etnische en talige achtergrond, specifieke kwetsbaarheden en beschermingsnoden duidelijk in kaart moeten gebracht worden.

Bij het bepalen van specifieke behoeftes van het kind moet er een inschatting gemaakt worden van kwetsbaarheden, met inbegrip van gezondheid, fysieke en psychosociale aspecten en andere beschermingsnoden, waaronder die veroorzaakt door huiselijk geweld, mensenhandel en trauma, en van alle beschikbare informatie die kan helpen oordelen over de nood aan internationale bescherming.

In Algemene Conclusie nr. 14 zet het Comité uiteen hoever het belang van het kind strekt, en hoe het onderzoek in dit verband dient gevoerd te worden. Het hoger belang van het kind vergt volgens het Comité een rechten-gebaseerde benadering, waarvan het doel het waarborgen is van de menselijke waardigheid van het kind. Bij de inschatting en bepaling van het hoger belang van het kind moet het recht op leven, overleven en ontwikkeling zoals vervat in art. 6 VRK, ten volle gerespecteerd worden. Het Comité benadrukt dat het hoger belang van het kind naast een interpretatief beginsel en een procedurele garantie ook een substantieel recht inhoudt, waarbij een expliciete motiveringsplicht geldt omtrent wat precies werd afgewogen en op grond van welke criteria. Bij de inschatting en bepaling van het hoger belang van het kind, dienen, eerst en vooral, de relevante elementen daartoe geïdentificeerd te worden, en concrete inhoud en gewicht t.o.v. andere belangen toegekend te worden. Bij voorkeur gebeurt dit door een onafhankelijk multidisciplinair team, mét participatie van het kind. De eigenlijke bepaling van het hoger belang van het kind is de primordiale stap vooraleer het in rekening kan gebracht worden.

De specifieke omstandigheden van elk kind omvatten onder andere: leeftijd, geslacht, rijpheid, ervaring, het behoren tot een minderheid, een fysieke, zintuiglijke of intellectuele handicap, en de sociale en culturele context van het kind, zoals de afwezigheid van ouders, waar die zich bevinden, de kwaliteit van de relaties tussen kind en familieleden, de omgeving in relatie tot de veiligheid, en het inkomen.

UNHCR heeft al uiteengezet wat ze onder individuele omstandigheden die in rekening moeten worden gebracht verstaat: "UNHCR understands 'individual circumstances' to encompass the applicant's personal characteristics (age and stage of development, nationality, ethnic origin, gender, sexual orientation and/or gender identity, state of health), background (culture, education, social status, rural/urban origin, religion), and any experiences of ill-treatment, whether in the country of origin, in a country of transit, or in the country where protection is being sought (torture and other trauma, persecution or serious harm, trafficking, other human rights violations)." (UNHCR, The heart of the matter, Assessing Credibility when Children Apply for Asylum in the European Union, pg 22 <http://www.refworld.orQ/pdfid/55014f434.pdf>).

De inschatting van het hoger belang van het kind moet ook de veiligheid van dit kind in rekening brengen, wat wil zeggen de bescherming tegen alle vormen van fysiek of psychisch geweld, verwondingen of misbruik, groepsdruk, pestgedrag, vernederende behandelingen, etc, en bescherming tegen seksuele, economische en andere uitbuiting, druggebruik, werk, gewapend conflict, etc. Er moet daarbij ook een inschatting gemaakt worden van toekomstige risico's en schade. De beslissingsmakers dienen daarbij unieke gradaties van kwetsbaarheid te erkennen. Pas hierna, pas eens het hoger belang van het kind in kaart gebracht werd kan het balanceren en afwegen met andere belangen beginnen. Het doel hiervan is niet enkel tot een kinderrechtenconforme benadering te komen, maar ook een inschatting te kunnen maken die zowel mensenrechtenconform is als conform de Vluchtelingenconventie.

Ook artikel 24 van het Handvest wordt zo gelezen dat het een duidelijke onderzoekspllicht bevat. Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregul. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekpllicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele

beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T.Vreemd. 2016, nr. 1, eigen onderlijning).

Het hoger belang van het kind is een fundamenteel principe binnen de asielprocedure. De primauteit en de centrale rol die het hoger belang van het kind speelt in het Europese asielacquis blijkt duidelijk uit het feit dat het expliciet wordt opgenomen als apart principe.

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt: "Het "belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoorwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989.

Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit."

Overweging 28 van die richtlijn bepaalt: "Het is nodig dat de lidstaten bij de beoordeling van aanvragen om internationale bescherming van minderjarigen, met specifiek op kinderen gerichte vormen van vervolging rekening houden."

Overweging 33 van de herschikte Procedurerichtlijn stelt: "Het belang van het kind dient bij de toepassing van deze richtlijn een eerste overweging van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie („het handvest") en het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij het beoordelen van het belang van het kind dienen de lidstaten met name het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met inbegrip van diens achtergrond, terdege in aanmerking te nemen".

Artikel 25.6 van de herschikte Procedurerichtlijn stelt: "Bij de uitvoering van deze richtlijn laten de lidstaten zich leiden door het belang van het kind als eerste overweging."

Artikel 14,§4 van het KB van 11 juli 2003: "Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag".

Artikel 57/1, § 4. Vw. stelt : "Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. "

Het begrip hoger belang van het kind zoals vermeld in artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat: "Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging." Er staat daar nergens dat het hoger belang van het kind geen afbreuk doet aan het vluchtelingenrecht, er staat "alle handelingen", dus ook onderzoek van de beschermingsnood en een gehoor daartoe.

Asielaanvragen maken een toepassing van Unierecht uit en het IVRK dient onverkort toe- passing te vinden bij de behandeling van aanvragen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote Kamer) herinnert eraan in zijn arrest C540/03: « Het Hof heeft reeds erop gewezen dat het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten behoort tot de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, waarmee het rekening houdt bij de toepassing van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht (zie met name arresten van 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 31; 18 oktober 1990, Dzodzi, C-297/88 en C-197/89, Jurispr. Blz. 1-3763, punt 68, en 17 februari 1998, Grant, C249/96, Jurispr. blz. 1-621, punt 44). Dit is eveneens het geval met het voormelde Verdrag inzake de rechten van het kind, dat, zoals het net aangehaalde verdrag, elk der lidstaten bindt.» (HvJ, C-540/03, 27 juni 2006, § 37).

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft. Het hoger belang van het kind wordt door het EHRM zowel gebruikt om artikel 3 van het EVRM richting te geven, als artikel 8 EVRM. De redenering is daarbij allerminst dat het hoger belang van het kind niet kan afdoen

aan de ernst van het risico vereist onder artikel 3 van het EVRM, maar integendeel wordt het gebruikt om de impact van bepaalde behandelingen te gaan kwalificeren als ernstiger t.o.v. een kind dan t.o.v. een volwassene (zie bijvoorbeeld EHRM 12 oktober 2006, nr. 13178/03, Mubilanzila Mayeka en Kiniku Mitunga t. België; EHRM, V.M. e.a. t. België, 7 juli 2015; TULKENS, F., "La Convention européenne des droits de l'homme et les droits des enfants", Journal du Droit des Jeunes, nr. 272, februari 2008, p.6).

Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gui v. Zwitserland, § 42). Belangrijk voor het EHRM is ook de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. (Zie M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T. Vreemd. 2016, nr. 1).

Verwerende partij is van oordeel dat omdat zij twijfelt aan verzoeksters herkomst, zij per definitie ook niet voldaan heeft aan de samenwerkingsplicht. Geen enkele wettelijke bepaling of interpretatieve richtlijn staat een dergelijke interpretatie toe. Het is niet dat verzoekster weigert informatie te geven, verwerende partij acht die informatie gewoon niet geloofwaardig.

Gelet op het feit dat verwerende partij geen bijzonder onderzoek gevoerd heeft om te achterhalen welke elementen in verband met het hoger belang als minderjarige van verzoeksters minderjarige zoon van belang zijn dringt de vraag zich net op of verwerende partij aan de samenwerkingsplicht, samen gelezen met de onderzoeksplicht in het licht van artikel 24 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, voldaan heeft.

Uit de eerste individuele beslissing van het VN-Kinderrechtencomité blijkt hoe het hoger belang van het kind en het IVRK essentieel zijn in de beoordeling van de nood aan bescherming, de kwalificatie van handelingen als vervolging en/of ernstige schade.

In views adopted by the Committee on the Rights of the Child under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure in respect of communication No. 3/2016' haalt het Comité General Comment No. 6 aan omtrent het non-refoulement beginsel t.o.v. kinderen., en artikel 6 en 37 van het IVRK:

"11.3 The Committee recalls in that respect its General Comment No. 6 that States shall not return a child to a country where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the child, such as, but by no means limited to, those contemplated under articles 6 and 37 of the Convention; and that such non-refoulement obligations apply irrespective of whether serious violations of those rights guaranteed under the Convention originate from non-state actors or whether such violations are directly intended or are the indirect consequence of action or inaction."

Het Comité stelt dat het risico op ernstige schendingen dient onderzocht te worden op een leeftijdsspecifieke wijze, en met respect voor het verband tussen mensenrechten en vluchtelingenrecht, en dat de eigenlijke definitie van wie een vluchteling is op een leeftijdsspecifieke wijze moet geïnterpreteerd te worden:

"The assessment of the risk of such serious violations should be conducted in an age and gender-sensitive manner. In this sense, the Committee recalls that "when assessing refugee claims (...), States shall take into account the development of, and formative relationship between, international human rights and refugee law, including positions developed by UNHCR in exercising its supervisory functions under the 1951 Refugee Convention. In particular, the refugee definition in that Convention must be interpreted in an age and gender-sensitive manner, taking into account the particular motives for, and forms and manifestations of, persecution experienced by children (...)"

Het Comité herhaalt dat het hoger belang van het kind een eerste overweging dient te zijn in dergelijke dossiers, en dat dergelijke beslissingen, binnenin een procedure met voldoende bescherming, dienen te verzekeren dat het kind na terugkeer veilig zal zijn en voorzien zal zijn van de juiste zorg en genot van rechten:

"11.8 The Committee recalls that the best interests of the child should be a primary consideration in decisions concerning the return of a child, and that such decisions should ensure-within a procedure

with proper safeguards- that the child, upon return, will be safe and provided with proper care and enjoyment of rights. "

Hoe het Comité dat dan in het concrete geval invult is door te eisen dat de specifieke en persoonlijke context, naast het hoger belang van het kind in licht van de aangetoonde risico's die er zijn onderzocht wordt, en dat het voorzorgsprincipe dient gehuldigd te worden dat bij twijfel bescherming dient geboden i.p.v. ontzegt te worden:

"However, the Committee observes that:

a) The RAB limited its assessment to a general reference to a report on central and southern Somalia, without assessing the specific and personal context in which the author and her daughter would be deported and without taking the best interests of the child into account, in particular in light of the persistently high prevalence of female genital mutilation in the Puntland State of Somalia and the fact that the author would be returned as a single mother, without a male supporting network;

b) The State party has argued that the author, by having left Somalia, appears to be an independent woman with considerable personal strength who must be able to resist any social pressure and thus be able to protect her daughter from female genital mutilation. However, the Committee notes that the author's departure could similarly be understood as an inability to resist pressure.

In any event, the Committee considers that the rights of the child under article 19 of the Convention cannot be made dependent on the mother's ability to resist family and social pressure, and that State parties should take measures to protect the child from all forms of physical or mental violence, injury or abuse in all circumstances, even where the parent or guardian is unable to resist social pressure;

c) The evaluation of a risk for a child to be submitted to an irreversible harmful practice such as female genital mutilation in the country to which he or she is being returned should be adopted following the principle of precaution, and where reasonable doubts exist that the receiving State cannot protect the child against such practices, State parties should refrain from returning the child.

11.9 The Committee therefore concludes that the State party failed to consider the best interests of the child when assessing the alleged risk of the author's daughter to be subjected to female genital mutilation if returned to the Puntland State of Somalia, and to take proper safeguards to ensure the child's wellbeing upon return, in violation of articles 3 and 19 of the Convention"

Artikel 6 1. van het VRK stelt:

" De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind"

Een beslissing over de nood aan internationale bescherming van een kind kan gebaseerd worden op het recht van het kind op ontwikkeling. Als een kind in zijn ontwikkeling bedreigd wordt, heeft de Staat de plicht tussen te komen om de veiligheid en ontwikkeling van het kind te vrijwaren (art. 6 en 19 VRK) (C. van Os (2018), Best Interests of the Child-Assessments for recently arrived refugee children: Behavioural and children's rights perspectives on decision-making in migration law, Rijksuniversiteit Groningen, pg 46)

Een voorbeeld van hoe het hoger belang van het kind wordt toegepast en ingevuld in migratie en beschermingsdossiers is het internationaal wetenschappelijk onderzoek dat uitwijst dat bij kinderen die jaren afwezig van het herkomstland een terugkeer een verwoestende impact kan hebben op de geestelijke gezondheid en de ontwikkeling van het kind, en op zich tot de ontwikkeling van PTSS kan leiden (Kalverboer, M. E., Zijlstra, A. E., & Knorth, E. J (2009). The developmental consequences for asylum-seeking children living with the prospect for five years or more of enforced return to their home country. European Journal of Migration and Law, 11 (1), 41-67).

In Nederland worden er wetenschappelijke vorderingen gemaakt die toelaten dat een studie van het hoger belang van het kind deel worden van het onderzoek naar de nood tot internationale bescherming. Kinder-psychologen interviewen dan kind en familieleden, en laten hen verschillende vragenlijsten invullen. Anderen uit het netwerk van het kind worden eveneens geraadpleegd: leraren, zorgwerkers, voogden of therapeuten bijvoorbeeld. In asiëldossiers wordt de persoonlijke geschiedenis van het kind in het herkomstland bestudeerd, in relatie tot diens kwetsbaarheid en sociale en emotionele ontwikkeling, ook de verwachtingen bij terugkeer rond veiligheid en stabiliteit worden in kaart gebracht. (M. Kalverboer, D. Beltman, C. van Os, E. Zijlstra, The Best Interests of the Child in Cases of Migration Assessing and Determining the Best Interests of the Child in Migration Procedures , The International Journal of Children's Rights, 25 (2017), pg.122) Na de inschatting wordt een sociaal rapport opgesteld met een expert-opinie over het hoger belang. (M. Kalverboer, D. Beltman, C. van Os, E. Zijlstra, The Best Interests of the Child in Cases of Migration Assessing and Determining the Best Interests of the Child in Migration Procedures, The International Journal of Children's Rights, 25 (2017), pg. 123)

Zo werd voor een Eritrese NBMV waarvan de herkomst niet geloofwaardig werd geacht omdat haar beschrijving van haar omgeving niet klopte met de informatie die de asiel dienst had een draft

weigeringsbeslissing genomen. Daarop kon een ondersteuningscentrum dan een onderzoek voeren dat los stond van het rigide kader van een asielgehoor en de duidelijkheid die daar verwacht wordt. Er werd ingezet op vertrouwen en op andere manieren om zich uit te drukken, te herinneren en persoonlijke informatie samen te achterhalen. Haar netwerk werd ook bevraagd en betrokken. Uiteindelijk werd na het advies en de expertenopinie het meisje geloofwaardig geacht en werd ze erkend als vluchteling. (C. van Os (2018). *Best Interests of the Child-Assessments for recently arrived refugee children: Behavioural and children's rights perspectives on decision-making in migration law*, Rijksuniversiteit Groningen, pg 102-109).

Op basis van het hoger belang in hoofde van verzoekers minderjarige zoon kan enkel worden besloten dat een erkenning als vluchteling zich opdringt. Verzoekers zoon is geboren in België, is hier volledig gesocialiseerd, en heeft geen enkele band met het land van herkomst van zijn ouders. Minstens dringt een ernstig onderzoek naar het hoger belang van verzoeksters minderjarige zoon zich op."

- In een vierde onderdeel gaat verzoekster in op de eenheid van gezin. Haar betoog luidt als volgt:

"4. Eenheid van gezin

Indien uw raad van oordeel zou zijn dat op basis van het voorgaande niet verzoekster zelf maar wel haar zontje internationale bescherming kan worden geboden, dient erop te worden gewezen dat verzoeksters zontje hier geen bescherming kan genieten als de volwassene van wie hij ten laste is, en emotioneel, en op alle andere mogelijke wijzen afhankelijk is, hier geen bescherming kan genieten.

Het vluchtelingenrecht kent een lange traditie van afgeleide statuten op grond van familie-eenheid, waarbij gewezen wordt op het hoger belang van het kind:

"The Member States of UNHCR's Executive Committee have stressed that "ail action taken on behalf of refugee children must be guided by the principle of the best interests of the child as well as by the principle of family unity". (UNHCR Executive Committee (ExCom), *Refugee Children*, Conclusion No. 47 (XXXVIII), 12 October 1987, available at: <http://www.refworld.org/docid/3ae68c432c.html>, para. (d). See also UNHCR ExCom, *Refugee Children and Adolescents*, Conclusion No. 84 (XLVIII), 17 October 1997, available at: <http://www.refworld.org/docid/3ae68c68c.html>, para. (a)(i); *Children at Risk*, Conclusion No. 107 (LVIII), 5 October 2007, available at: <http://www.refworld.org/docid/471897232.html>, paras. (b)(v) and (h)(iii))." UNHCR, Frances Nicholson, *The Right to Family Life and Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection and the Family Définition Applied*, januari 2018, <http://www.unhcr.org/en-us/5a8c40bal.pdf> pg 6 (voetnootverwijzing in de tekst gevoegd).

"As for international refugee law, the 1951 Convention relating to the Status of Refugees does not specifically refer to the family. The Final Act of the Conference of Plenipotentiaries at which the Convention was adopted nevertheless agreed a specific and strongly worded recommendation: "Considering that the unity of the family ... is an essential right of the refugee and that such unity is constantly threatened, [it] [r]ecommends Governments to take the necessary measures for the protection of the refugee's family, especially with a view to ensuring that the unity of the family is maintained ... [and for] the protection of refugees who are minors, in particular unaccompanied children and girls, with particular reference to guardianship and adoption". UNHCR, Frances Nicholson, *The Right to Family Life and Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection and the Family Definition Applied*, januari 2018, pg.9

In het UNHCR Handboek kan het volgende teruggevonden worden:

"183. The 1951 Convention does not incorporate the principle of family unity in the definition of the term refugee. The above-mentioned Recommendation in the Final Act of the Conference is, however, observed by the majority of States, whether or not parties to the 1951 Convention or to the 1967 Protocol.

184. If the head of a family meets the criteria of the definition, his dependents are normally granted refugee status according to the principle of family unity. It is obvious, however, that formal refugee status should not be granted to a dependent if this is incompatible with his personal legal status. Thus, a dependent member of a refugee family may be a national of the country of asylum or of another country, and may enjoy that country's protection. To grant him refugee status in such circumstances would not be called for.

185. As to which family members may benefit from the principle of family unity; the minimum requirement is the inclusion of the spouse and minor children. In practice, other dependents, such as aged parents of refugees, are normally considered if they are living in the same household. On the other hand, if the head of the family is not a refugee, there is nothing to prevent any one of his dependents, if

they can invoke reasons on their own account, from applying for recognition as refugees under the 1951 Convention or the 1967 Protocol. In other words, the principle of family unity operates in favour of dependents, and not against them." UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, December 2011, HCR/1 P/4/ENG/REV. 3, <http://www.refworld.org/docid/4f33c8d92.html>

Jastram en Newland verduidelijken:

"The international community has accepted the obligation of protecting people who cannot look to their own countries to safeguard their fundamental rights, which include the right to family life. It has also taken on the obligation to search for durable solutions to the plight of refugees, which can hardly be achieved while the members of a family are scattered and fearful for their own and each other's well-being."

"At its most basic, the notion of family unity means that once one member of the family-- 'the principal applicant'--is recognized as a refugee, the rest of the accompanying family members should also benefit from the same status. (Executive Committee Conclusions No. 88 (L) 1999 (b)(iii) and No. 47 (XXXXVIII) 1987 (h); UNHCR, 'Background Note: Family Reunification in the Context of Resettlement and Integration' Annual Tripartite Consultations on Resettlement, 20-21 June 2001, paragraph 5). With increasing awareness of the prevalence of gender-related persecution (29 See, e.g., R. Haines, 'Gender-related Persecution', background paper for the UNHCR Global Consultations Expert Roundtable, San Remo (2001) and the Summary Conclusions for that meeting) and child-specific forms of harm, it is now understood that the principal applicant need not necessarily be the head of household (30 UNHCR, 'Background Note: Family Reunification in the Context of Resettlement and Integration', Annual Tripartite Consultations on Resettlement, 20-21 June 2001, paragraph 6; UNHCR Standing Committee, 'Family Protection Issues': UN doc. EC/49/SC/CRP.14, 4 June 1999, paragraph 10. 31) All members of the family are entitled to an individual hearing. (Executive Committee Conclusion No. 88(L) 1999 (b)(iii).) Respect for this right becomes crucial if the claim of the first family member is rejected. The principle of derivative status operates only in favor of recognition, not in favor of rejection. In other words, if even one family member is recognized and all others are rejected on the merits of their individual claims, each member of the family is entitled to the benefit of derivative status". (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, paragraph 185)" UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Family Unity and Refugee Protection (Draft) [Global Consultations on International Protection/Second Track], 1 October 2001, <http://www.refworld.org/docid/3bf90cb54.html> (voetnootverwijzing in de tekst gevoegd)

De Kwalificatierichtlijn herneemt dit ook, en in punt 38 van de considerans wordt er rekening gehouden met de situatie van afhankelijkheid van de persoon die internationale bescherming geniet van naaste verwanten en het hoger belang van het kind:

"38) Bij besluiten over het recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn, moeten de lidstaten terdege rekening houden met het belang van het kind en met de bijzondere omstandigheden die bestaan in geval van afhankelijkheid van de persoon die internationale bescherming geniet van naaste verwanten die reeds in de lidstaat aanwezig zijn en die geen familielid zijn van die persoon."

In artikel 23 van de richtlijn wordt de gezinseenheid gewaarborgd, dit artikel werd niet omgezet naar Belgisch recht en is direct toepasbaar:

"1. De lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden.

2. De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.

(...)

5. De lidstaten kunnen besluiten dat dit artikel ook geldt voor andere naaste verwanten die ten tijde van het vertrek uit het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de persoon die internationale bescherming geniet, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels te zijnen laste kwamen."

- Ondergeschikt, vraagt verzoekster om een afzonderlijke beslissing voor haar zoon. Zij zet uiteen als volgt:

"5. Ondergeschikt: afzonderlijke beslissing voor verzoeksters zontje

[Artikel 57/1, § 5-6, van de Vreemdelingenwet]

Indien uw raad van oordeel zou zijn dat op basis van de hierboven aangehaalde elementen verzoeksters zoontje wel als vluchteling kan worden erkend (of subsidiaire bescherming toegekend), terwijl dit voor verzoekster zelf ook op basis van het beginsel van gezinsheerheid niet het geval zou zijn, dan verzoekt verzoekster u ondergeschikt om een afzonderlijke beslissing te nemen in hoofde van haar minderjarige zoon."

Ter ondersteuning van het beroep voegt zij volgende documenten:

2. *Kopie bewijs van identiteit M. F. S.*
3. *Kopie verblijfskaart M. F. A.*
4. *Erkenningsakte ambtenaar van de Burgerlijke stand van de Stad Antwerpen*
5. *Aangifte van vermiste persoon politie Antwerpen".*

De Raad merkt op dat deze documenten zich al in het administratief dossier bevonden (Documenten voor gelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 2).

2.1.2. In de nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd.

Hij voegt tevens een artikel "*Somalia: Whether persons born in Somaliland and in the Ogaden region of Ethiopia are entitled to Somali citizenship; citizenship status of women married to foreign nationals; requirements and procedures to obtain and reacquire Somali citizenship (2015-November 2017)*" van 3 april 2018 van National Legislative Bodies / National Authorities van refworld.org.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoekster geschonden acht, toont op zich niet aan dat verzoekster een nood aan internationale bescherming heeft.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, stelt verzoekster dat zij haar Somalisch paspoort heeft voorgelegd. Zij kan echter niet worden gevolgd dat zij dit al eerder had voorgelegd, namelijk in het kader van een verblijfsmachtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Enerzijds staat een verblijfsmachtigingsaanvraag los van de procedure inzake het bekomen van een internationale bescherming. Anderzijds merkt de Raad op dat uit de gegevens die voorliggen verzoekster in het kader van een verblijfsmachtigingsaanvraag van 16 juli 2010 zich beriep op de onmogelijkheid om een identiteitsdocument te voegen (Dossier overgemaakt aan het CGVS, stuk 18, "*Documenten buiten de asielpcedure*"). De bestreden beslissing merkte dus terecht op dat dit paspoort nooit eerder werd voorgelegd. De verwijzing naar een verblijfsmachtigingsaanvraag van 19 september 2012 mist feitelijke grondslag. Verder blijkt verzoekster zich te steunen op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, aangezien deze zowel verwijst naar verzoeksters verklaringen die tegenstrijdig blijken met de gegevens die het paspoort bevatten, als naar de objectieve landeninformatie waaruit kan worden afgeleid dat de Somalische identiteitsdocumenten onbetrouwbaar zijn en hun bewijswaarde zeer gering is. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat een gedegen onderzoek werd uitgevoerd naar de bewijswaarde van het voorgelegde paspoort. De Raad besluit dan ook dat dit document geenszins verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst uit Chula kan staven. Tot slot, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, brengt verzoekster geen nieuwe, andere argumenten of elementen aan tot bewijs van haar voorgehouden nationaliteit of herkomst, zodat niet kan worden ingezien hoe het feit "*dat deze herkomstcontrole zou moeten worden overgedaan rekening houdende met de nu geldende richtlijnen rond horen en het verzamelen van objectieven landeninformatie*" de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan stellen.

De bestreden beslissing wordt dan ook overgenomen als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 11/10/2018 (verder notities CGVS), p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In dit verband dient benadrukt te worden dat de RVV in uw eerste verzoek om internationale bescherming in haar arrest stelde dat u niet aantoonde afkomstig te zijn uit Somalië of Chula. Daar u niet de waarheid vertelde en vertelt over uw werkelijke nationaliteit, verkeert de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moet onderzoeken, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U diende een cassatieberoep in, maar dat werd verworpen door de Raad van State. U diende een tweede verzoek in bij de DVZ, maar de DVZ weigerde uw verzoek in overweging te nemen.

U legt in kader van uw huidige verzoek een Somalisch paspoort neer. Hoewel u verklaart uw origineel paspoort van Somalië reeds getoond te hebben tijdens uw vorige procedures (Verklaring Volgend Verzoek (verder VVV), vraag 17), blijkt nergens uit uw dossier dat u dit paspoort eerder reeds voorgelegd heeft. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt daarenboven dat er geen erkende bevoegde burgerlijke autoriteit is in Somalië om documenten van burgerlijke stand af te leveren, en dat sinds de start van de burgeroorlog in 1990 de meeste archieven werden vernietigd en dat de weinige archieven die niet zijn vernield, in handen zijn van individuen of om een andere reden niet terug te vinden zijn en dat er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten. Daarenboven kan vastgesteld worden dat uw paspoort aangeeft dat u in Kismayo woonachtig bent, terwijl u voor de

asielinstanties verklaart op het eiland Chula gewoond te hebben sinds u een klein kind bent (VVV, vraag 10). Bovendien verklaart u voor het CGVS dat u het paspoort verkregen heeft na uw aankomst in België, in het jaar 2008 (notities CGVS, p. 4-5). Gevraagd hoe het kan dat u het paspoort pas in 2008 verkregen heeft, terwijl het paspoort geldig is voor de periode 2004-2007, verklaart u slechts het paspoort te hebben en het daarom voor te leggen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kismayo gelegen in de regio Lower Juba. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Kismayo heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.”

“In kader van uw huidige verzoek legt u een brief van uw advocaat neer. Hierbij wordt verwezen naar de situatie van uw zoon die de Somalische nationaliteit zou hebben. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat de Somalische wetgeving de dubbele nationaliteit toestaat (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Aangezien het CGVS in het ongewisse blijft over uw eigen herkomst, blijft het CGVS eveneens in het ongewisse over uw familiale situatie aldaar en de mogelijkheden die u daar heeft om de bescherming in te roepen van uw eigen nationale autoriteiten.

U legt eveneens een attest m.b.t. genitale verminking neer. Dit medisch attest stelt dat u geen vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan. Zelf haalt u nergens tijdens uw verzoeken enige vrees voor vervolging aan m.b.t. een besnijdenis. Het is uw raadsheer die tijdens het onderhoud aangeeft dat u een risico loopt om besneden te worden aangezien u niet besneden bent (notities CGVS, p. 7). U uit zelf geen vrees voor besnijdenis.

Daarenboven blijft het CGVS in het ongewisse over uw persoonlijke situatie, waardoor de vrees voor besnijdenis niet beoordeeld kan worden.

Uw paspoort werd eerder reeds besproken.

Met betrekking tot de 2 papers van de UNHCR, de opmerkingen over de eerste asielprocedure en de fax van een arrestatiebevel, dient te worden vastgesteld dat u deze elementen al hebt voorgelegd naar aanleiding van uw tweede verzoek, en dat de DVZ deze elementen reeds beoordeeld heeft en op 21/04/2010 heeft beslist ze niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).” “Bovendien moet opgemerkt worden dat deze elementen de kans op internationale bescherming niet aanzienlijk groter maken. Aangezien u de fax van een arrestatiebevel ontving op 06/04/2008, werd opgemerkt dat een fax van een document de echtheid ervan niet garandeert, een dergelijk document is nl. eenvoudig na te maken. Bovendien werd er opgemerkt dat u dit arrestatiebevel reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van uw eerste verzoek. De brief met opmerkingen aangaande uw eerste asielprocedure betreft gemakkelijke verklaringen die achteraf gemaakt werden, bovendien maakte u gebruik van de beroepsmogelijkheden. Met betrekking tot de beide papers van de UNHCR die u neerlegde, beargumenteerde de DVZ dat deze algemeen van aard zijn, dat u er zelf niet in vernoemd wordt, noch dat uw land vernoemd wordt. Deze neergelegde documenten konden uw eerdere verklaringen dan ook niet in een ander daglicht stellen.”

Wat het objectieve risico betreft, kan verzoekster niet worden bijgetreden dat dit moet worden onderzocht ten aanzien van Somalië, los van verzoeksters exacte herkomst. Gelet op voorgaande vaststellingen, blijft verzoekster vasthouden aan een Somalische nationaliteit en herkomst uit Chula die op basis van alle elementen die thans voorliggen, niet kan worden aangenomen. Bijgevolg is ook de rechtspraak van het EHRM dat wel een land van nationaliteit en een herkomst aanvaardde, niet dienstig. Haar verwijzing naar een beoordeling ten opzichte van Tanzania of Kenia is dan weer niet ernstig, aangezien verzoekster zelf stelt dat zij deze nationaliteit niet heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 5).

De vraag om rekening te houden met verzoeksters zoon, in wiens naam verzoekster tevens het verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, werpt evenmin een ander licht op verzoeksters nood aan internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de merites die hieruit kunnen worden afgeleid. In de hypothese dat het

verzoek van verzoeksters zoon in toepassing van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet ingediend werd, heeft hij geen mogelijkheid meer om een afzonderlijke beslissing in zijn hoofde te vragen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeksters zoon een inschrijving heeft in het vreemdelingenregister, zodat kan worden aangenomen dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming, omdat hij al reële bescherming geniet.

Verzoeksters bloedverwantschap met haar Somalische zoon, die een verblijfsrecht heeft in België, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aangezien noch verzoekster, noch haar zoon een nood aan internationale bescherming aantonen, kunnen zij zich evenmin beroepen op de bepalingen van de Richtlijn 2011/95/EU over de kenmerken van de internationale bescherming die verbonden zijn aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. In het bijzonder merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoont dat zij met de vader van haar kind een gezin vormde of vormt, bedoeld in artikel 28 van deze Richtlijn.

Waar verzoekster in deze procedure heeft verzocht om rekening te houden met het hoger belang van het kind en haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omwille van haar minderjarige zoon, wijst de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, erop dat het doel van deze procedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of er nood is aan bescherming tegen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Tot slot, herhaalt de Raad, waar verzoekster betoogt dat een afzonderlijke beslissing in hoofde van verzoeksters zoon zich opdringt, dat in zijn hoofde evenmin een nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld, gelet op het feit dat hij al beschikt over een verblijfsrecht in België en reële bescherming geniet.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoekster geen inzicht biedt waar zij heeft verbleven voor haar komst naar België en onder welke omstandigheden, noch om welke redenen zij haar land en streek van herkomst heeft verlaten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, blijft de Raad van oordeel dat verzoeksters Somalische nationaliteit en herkomst uit Chula niet aannemelijk wordt gemaakt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP